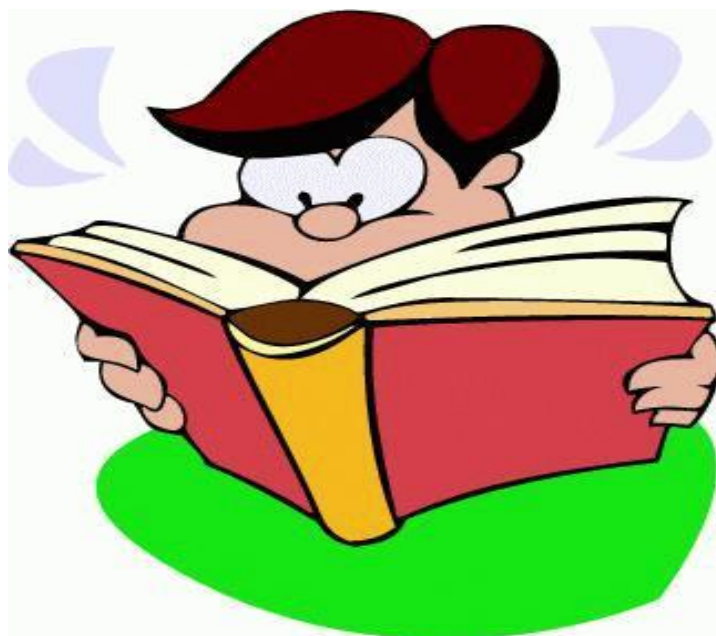

Podpora čtenářské gramotnosti na Bílovecku

5. ročník literární soutěže Bílovecké záhady
tentokrát na téma:

Knižní záhada

Školní rok 2015/2016

Projekt byl zpracován jako volnočasová aktivita Města Bílovec

**Autorky projektu:
Renata Mikolašová, Lenka Klemšová a Zuzana Pospíšilová**

Kouzelný ušák

1. místo v kategorii 4. tříd - **Eliška Gašperová**

V bývalém babiččině pokoji stálo v rohu velké křeslo – ušák. Ten ušák byl nejspíš kouzelný, protože pokaždé, když jsem šla kolem, šeptal: „*Nech všeho, vezmi si knížku a já tě přenesu do jiného světa.*“ A já v něm sedávala a četla pohádky. V náručí ušáku jsem se stávala princeznou, vílou nebo jinou pohádkovou bytostí.

Jen učení mi v něm nelezlo do hlavy. Ono se mi ani učit nechtělo, když bylo kolem plno knih. Rodiče se proto zlobili, a tak jsem rozečtenou knížku vložila do učebnice, aby si mysleli, že se učím. Řekli, že jestli se nezlepším v učení, ušák vyhodí. Školu jsem pak doháněla na poslední chvíli, až když mě ušák propustil.

Jednou večer jsem se v ušáku zasnila a zdřímla si. Vtom se mnou někdo zatřepal. Byl to tatínek. Přišel na to, jakou mám fintu na učení a udělal, co slíbil.

Ušák nevyhodil, ale věnoval ho babičkám a dědečkům do domova důchodců. Od té doby si čtu v posteli před spaním.

Občas se povídá, že starý ušák si v domově moc považují, že i dědečkové a babičky, kteří si v něm čtou, se ocitají tam, kde se odehrává děj knihy, kterou právě čtou.

Tak nevím – je to sen nebo má ušák kouzelnou moc?
Asi se to už nikdy nedovím.

Záhada ztracených věcí

2. místo v kategorii 4. tříd - Anna Seligová

Ahoj jmenuji se Ema a chtěla bych vám vyprávět, co se stalo v našem městě Bílovcí po jarních prázdninách.

Všechno to začalo tím, že jsme s bráškou dostali knihu plnou detektivek.

Každý večer jsem si četla jednu kapitolu. První kapitola se jmenovala *Tucet hodiněk*.

Ráno, cestou do školy, která vedla přes Slezské náměstí, jsem se dozvěděla, že z klenotnictví zmizelo tucet hodiněk. Při hodině vlastivědy jsem si uvědomila, že to bylo úplně stejné jak v té mojí knížce. „*No nic, byla to jen náhoda,*“ řekla jsem si.

Další večer jsem si četla druhou kapitolu *Ztracené knihy*. Ráno jsme šli se třídou do knihovny. V knihovně bylo pozdvižení. Zmizely tam totiž hodně drahé knížky. Tak jsme museli odejít, abychom nezničili stopy a pro mě to byla ještě větší záhada.

Další kapitola byla *Železářství*. Asi si myslíte, že v železářství něco zmizelo, ale naopak, ráno tam někdo přidal osm motorových pil, tunu hřebíků a třináct seker. Pro mě to byla asi největší záhada v životě, protože všechny tři kapitoly se zatím splnily.

Poslední kapitola knihy je nazvaná *Věci jsou zde*. Tuto kapitolu jsem četla celá roztřesená, protože jsem se bála, co se v našem městě zase semele. Kapitola byla dlouhá, tak jsem ji četla pět dní. Za tu dobu policie pátrala, ale nic nemohla najít.

Protože byl Masopust, tak se masopustní masky sundávaly dolů z věže kostela a ,světe, div se, našli tam tucet hodiněk a všechny ty ztracené knížky. Hodinky se zanesly do klenotnictví a knihy do knihovny. Jenže jedna kniha chyběla a až dodnes je ztracená. Až knihovna zveřejnila, o kterou knihu se jedná, tak jsem si uvědomila, že je to ta moje knížka. A tak jsme ji s bráškou darovali knihovně.

ÓÓÓÓÓO těch záhad je! První je, že to, co jsem přečetla, se vyplnilo. Druhá je, že to všechno, co se v našem městě stalo, se odehrálo na Slezském náměstí. Ta poslední je, že se ztratila zrovna ta moje knížka.

Na tyhleto záhady vzpomínám do dnešního dne.

Ale bráška dodnes říká, že za to, co se tehdy stalo, mohou jen a jen Picmochové.

Zmizení Tomových knih

3. místo v kategorii 4. tříd - Matěj Binar

Ahoj, jmenuji se Tom, a mám rozsáhlou rodinu a rád vám ji vyjmenuji: táta Ivan, máma Iva, já Tom, dvouletá sestra Ema, kočka Míca a pes Rex. A teď něco o mně: rád večer čtu knihy, hraju tenis a pink ponk. Knihy si ukládám na svůj noční stolek.

Stává se mi taková zvláštní věc. Ta knihu, kterou si rozečtu a mám ji rozečtenou do půlky, mi vždy zmizí. Je to takhle: vždy si knihu čtu večer v posteli a až jsem unavený, tak si ji dám na noční stolek. A ráno už tam není. Bojím se to říct mamce, protože by se na mne zlobila. Musím to zjistit.

Nejdřív jsem si myslel, že to jsou duchové, ale pak jsem si uvědomil, že duchové neexistují. Zkoušel jsem být v noci vzhůru, ale vždy jsem usnul. A tak to šlo celý týden.

Poté jsem zkoušel dát na rozečtenou knihu rolničku, ale to se mi taky nepovedlo, protože mne nevzbudí ani budík. Tak jsem si řekl, že zkusím poslední možnost: přivážu si knihu na dlouhou tenkou nit. Druhý konec niti jsem přivázal za nohu postele. Nedočkavě jsem šel spát a dvě hodiny jsem nemohl usnout.

Ráno je kniha fuč, ale nit někam směřuje. Chytil jsem nit a šel jsem po směru. Šel jsem přes celý dům a najednou nit směřuje do pokoje mé sestry Emy. Jen tak v duchu mi projelo, že by to byla Ema??? Bylo mi jasné, že dvouleté dítě nemůže krást knihy... a co by s nimi dělala??? No, to je jedno, někdo musel tu knihu ukrást a musel s ní jít do Emčina pokoje.

Otevřel jsem dveře a najednou... Ema si tam hraje se všemi mými knihami. Ptám se jí: „Co to s mými knihami děláš?“ A ona mi s klidem odpověděla: „*Ftavim fi f nich domefek.*“ A tak mi to bylo jasné! Ema mi v noci bere knížky, protože každou noc chodí na záchod a plete si dveře. Ne, že by mi v pokoji čůrala! Ale když vidí knihu, tak ji vezme a zapomene na to, že chce na záchod. Tak moc ji ty knihy přitahují...

A tak byla záhada mých ztracených knih vyřešena.

Prázdné stránky

Čestné uznání v kategorii 4. tříd - **Matěj Šír**

Paní knihovnice dělala kontrolu knížek v knihovně, rovnala je do poliček, občas v některé zalistovala.

Když otevřela jednu dětskou knížku, místo slov tam byla prázdná stránka. V další dětské knížce našla dvě prázdné stránky. Při hledání zjistila, že ve více knížkách chybí text.

Paní knihovnice chtěla zjistit, co to způsobilo. Nechala nainstalovat do knihovny několik kamer, které vše nahrávaly. Druhý den si prohlížela záznamy a moc se divila.

Přesně o půlnoci spadla z police knížka o malém chlapci. Z knížky vyskočila malá postavička chlapce a začal běhat po knihovně a hledat pohádkové knížky. Když našel knížku, vzal zvláštní bílou gumu a začal gumovat stránku v knížce. Celé to trvalo asi hodinu.

Paní knihovnice přemýšlela, proč to chlapec dělá. A zjistila, že knížku, ze které chlapec vyskočil, si nikdo už dlouhou dobu nepůjčil.

Proto jí napadlo jednoduché řešení, pozvala děti ze školky a četla jim z knížky o malém chlapci.

Od té doby už žádná stránka nezmizela.

Noční záhada

Čestné uznání v kategorii 4. tříd – Tereza Šimová

A je to tady zase! Jsou na zemi! A co tím myslím? Moje knížky přeci. Večer byly všechny na svých místech v knihovničce a ráno? Poházené v pokojíčku na podlaze. Řekla jsem si, že tomu musím přijít na kloub.

Odpoledne jsem si zdřímla, abych v noci neusnula. Je devět hodin a nic se neděje. V deset hodin všichni spí hlubokým spánkem a tatínek trochu pochrupává. Najednou slyším šramocení. Ale to je jenom můj králíček a pobíhá si v kleci. Buch! Asi jsem usnula a vzbudila mě rána jako z děla. Opatrně jsem vykoukla zpod peřiny. Tři knihy už leží otevřené na zemi a kolem knihovničky poskakuje podivná postavička. Vypadalo to jako skřítek. Byl veliký jako moje oblíbená panenka, na hlavě měl obrovskou čepici a něco si pořád brumlal. Někoho mi připomínal... Vždyť je to skřítek z knížky, kterou jsem už hodně dlouho nečetla! "

„A mám Tě, ty uličníku, co to tady vyvádíš?!?“ vykřikla jsem.

Skřítek leknutím poskočil a rozpačitě řekl: *„Já, já, já si čtu.“*

„Ale proč u toho vždycky děláš takový nepořádek?“ ptala jsem se ho.

„V mé knížce mi bylo smutno, tak si chodím povídat s kamarády z jiných knížek. A protože jsou ty knížky moc těžké, zpátky už je dát nedokážu.“

Chvíli jsme si povídali a bylo mi jasné, že mu musím nějak pomoci.

„Já mám nápad! Každý večer si budeme před spaním spolu povídat a číst z mých oblíbených knížek. A Ty už mi nebudeš dělat naschvály, souhlasíš?“ Skřítek souhlasně pokyvoval hlavou a řekl: *„To bych byl moc rád.“*

Tak vzniklo přátelství mezi mnou a záhadným nočním návštěvníkem.

Záhada zmizelých knih

Čestné uznání v kategorii 4. tříd - Štěpán Kouba

Jeden žák si půjčil knížku ze školní knihovny. Když ji vracel, nechal v knížce záložku. Po nějakém týdnu se začaly ve školní knihovně ztrácet knížky. První to prošetřovala paní knihovnice – řekla paní ředitelce, ať rozhlásí, že se ztrácí knihy a ať se přizná ten, kdo je vzal. Nikdo se nepřiznal.

Tak zavolali policii, ale ani ta nic nezjistila. Knižky se ztrácely pořád dál. Brzy potom šla paní učitelka do kabinetu kolem knihovny a slyšela nějaké divné zvuky. Vycházelo to z knihovny. Tak se tam šla podívat. Když vešla, tak uviděla okousanou knížku, ve které byla záložka, ale nic jiného. Zdálo se jí to divné. Šla za roh a dívala se mezerou mezi knihami na tu knížku a čekala, co se bude dít.

Uviděla, že ta záložka začala jíst knihu, do které byla zasunutá. Paní učitelka vyskočila, popadla tu záložku a řekla jí: „Knižky nejsou na jedení, ale na čtení!“ Záložka posmutněla a řekla: „Tak to teď nebudu mít co jíst.“

A paní učitelka jí řekla: „Nestačil by ti starý popsaný papír a staré knížky, které už nikdo nečte?“

„To by šlo.“

Paní učitelka řekla: „Dobře, zavedu tě k paní ředitelce.“

Paní ředitelka řekla: „Mohla bys tady u mě jíst použité papírky, které vyhazuju.“

A záložka souhlasila.

Paní ředitelka pověřila pana školníka, aby udělal malý domeček pro záložku.

Paní ředitelka před ten domeček dávala všechny nepotřebné popsané papíry a záložka je jedla.

A za odměnu na konci roku dostala k sněžení všechny vyřazené učebnice.

Andersonovo knihkupectví

1. místo v kategorii 5. tříd - Dalibor Kvita

Tom je malý kluk, který žije jenom s tátou, a je chudý. Nemají televizi, ani žádnou elektroniku, a proto Tom hodně chodí ven. Má našetřeny nějaké peníze, které mu dala maminka ještě před smrtí. Jednoho dne vejde do starého knihkupectví...

Byl podzim, venku foukalo tak hodně, že listy poletovaly všude kolem dokola. Tom se procházel prázdnými ulicemi, studený vítr ho štípal do tváře, ale na uši mu zima nebyla. Měl totiž na hlavě kostkovanou čepici od mámy.

Silný vítr neustával a sfoukl mu čepici na zem. Tom za ní běžel, chtěl ji chytit do rukou, ale čepice byla dál a dál nesena větrem. Konečně se zastavila. Tom vidí, že je u starého domu. Na domě je napsáno ANDERSONOVO KNIHKUPECTVÍ. Tom si vzpomněl na Malou mořskou vílu, o té mu vyprávěla maminka. KNIHKUPECTVÍ...vešel dovnitř.

Tom si říká: „*Tolik pavučin, uklízečky asi nemají.*“

„*Dooobry den!*“ zařve starý pán.

„*Aaaa!*“ lekne se Tom a spadne.

„*Copak chceš? Knihu?*“ zeptal se pán. Tom řekne: „*Ano prosím.*“

„*Chceš Spidermana?*“ nabídne starý pán.

Tom řekne: „*Ne, něco vážnějšího.*“

„*Tak to pro tebe mám to pravé,*“ řekne pán a odběhne do skladu.

„*Tady Kluci v akci - záhadný diamant. A je bez obrázků.*“

Tom se šťastně zeptá: „*Kolik stojí?*“

Pán odpoví: „*Sto korun, chlapče. Chtěl bys tu knížku koupit?*“

Tom řekne: „*Ano, děkuji. Na shledanou.*“ Tom odchází s knihou.

Knížku si zamiloval. Pořád si ji četl. Byl za ni moc šťastný. Už mu zbývala jen jedna poslední stránka, aby ji dočetl celou, ale...

„*Co!?*“ vykřikl našťavaně Tom. „*Poslední stránka není popsaná!*“

Vtu ránu dostal nápad. Já si ji dokončím po svém.

Vzal pero a na poslední stránku dopsal svá tajná přání. Maminku už vrátit nemůže, tak si Tom přál, aby měli s tatínkem více peněz, za které si koupí spoustu dalších knih a taky nový stůl, na kterém bude psát.

A od té doby se Tomovi dařilo.

Táta dostal lepší místo v práci a Tom se stal spisovatelem.

Jirka a pejsek

2. místo v kategorii 5. tříd - Šárka Walczysková

V jedné knihovně bylo mnoho knih pro děti. Jednoho dne přišel do knihovny chlapec, který se jmenoval Jirka. Potřeboval knihu, kterou by si mohl číst. Paní knihovnice se podívala a našla dvě knihy, které by se mu mohly líbit. Jirka se podíval a nevěděl, jakou si má vybrat. Paní knihovnice mu poradila, ať si z každé kousek přečte.

Tak seděl, četl a za chvíli si vybral. Vybral si knihu o pejscích, protože je má rád. Přišel domů a přečetl si další kousek a pak šel spát, protože byl unavený. Ráno se probudil a šel do školy.

Ve škole povídal kamarádům, že si půjčil knihu. Odpoledne přišel ze školy, udělal si úkoly a šel si číst. Četl a za chvíli dočetl na konec, asi ho to bavilo.

Na poslední stránce byl nakreslený pejsek. Podíval se na něj a moc si přál, aby obživil. Přání se mu vyplnilo a pejsek byl v jeho pokoji. Jirka si strašně přál mít pejska, ale rodiče mu to nedovolili. Mohl si s ním hrát, chodit s ním na procházky, ale musel chodit tak, aby ho rodiče neviděli. Měl ho moc rád.

Večer, jak šel spát, tak si říkal: *„Za měsíc musím knihu vrátit a pejsek by se musel vrátit do knihy. No, chvilku si s ním budu ještě hrát a pak něco vymyslím.“* A šel spát.

Tak to bylo pořád. Když končil měsíc, Jirka vymyslel, že zkusí do knihy nakreslit pejska, ale moc se mu to nedařilo. Nebyl mu vůbec podobný. Dále přemýšlel a vymyslel, že jeho tatínek je malíř, ale jeho rodiče nevěděli, že má pejska. Tak mu nezbývalo nic jiného, než se přiznat.

Tak den předem než tu knihu měl vrátit, šel za maminkou a tatínkem a řekl jim, že si půjčil knihu a v ní byl nakreslený pejsek a že si ho přál mít, tak se mu objevil v pokoji, a že ho má moc rád. Rodiče byli na něho našťvaní, ale mají ho přesto rádi a povolili mu to. Jirka poprosil tatínka, jestli by mu nakreslil do knížky pejska. Tatínek ho tam namaloval.

Do knihovny pak knížku vrátil s pejskem od tatínka.

Knihka kouzel

3. místo v kategorii 5. tříd - Karin Poppová

Myslela jsem si, že mě nemůže nic překvapit. Když mi ale Toník vyprávěl o svém objevu, zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Pak mě vzal s sebou do staré kůlny, co stála v koutě jejich zahrady. „Podívej, to je ona,“ řekl tak tiše, že jsem ho sotva slyšela. „Tak to je ta tajemná kniha kouzel,“ pomyslela jsem si, když jsem zírala na tlustou černou knihu, která jakoby světélkovala v šeru staré kůlny. „Našel jsem ji tady pod uvolněným prknem,“ ukazoval Toník na podlahu a hlas se mu třásl. A pak jsem ji poprvé držela v rukou! Opravdovou knihu kouzel!

„Včera jsem se proměnil ve vrabčáka. Lítal jsem nad školou, nakukoval lidem do oken, prohlédl jsem si z výšky celé město. Všechno bylo tak malé hluboko pode mnou! Jen jsem se bál, že už nikdy nebudu Toníkem. Stačilo však, aby mě maminka zavolala jménem a rázem kouzlo zmizelo.“ Asi jsem se tvářila hodně nedůvěřivě, protože Toník řekl: *„Nevěříš, co? Tak něco přečti!“*

Opatrně jsem knihu otevřela. Stránky se začaly samy otáčet a světélkovaly, jakoby byly posety stovkami světlušek. I když byla již skoro tma, na písmena bylo vidět zřetelně. Přečetla jsem zaříkadlo, kterému jsem vůbec nerozuměla. Zablesklo se a najednou jsme se ocitli v neznámé zemi. Vonělo to tam po malinách. Pod nohama se nám vlnila zvláštní modrá tráva, mezi ní rostly podivuhodné květiny, které připomínaly skleněné koule s červeným kouřem uvnitř. Stromy vypadaly jako svícny se třemi svíčkami, byly na nich zavěšeny malinké dřevěné chaloupky a všude kolem poletovali drobní tvorečci, kteří vypadali jako malí medvídci s třpytivými křídélky. Místo čumáčků měli sosáčky, chichotali se, jako když cinká tisíc zvonků, sedali na skleněné koule a vysávali z nich červený kouř. Ten pak vyfoukli do lahvičky, tu nám podali, zamávali křídly a byli pryč.

V jejich říši se nám líbilo, ale jak se dostat zpátky? Nebyl tu nikdo, kdo by na nás mohl zavolat. „Zkus to zaříkadlo přečíst znovu,“ radil mi Toník. Přečetla jsem ho znovu a znovu, ale nic se nedělo. Dočetla jsem celou stránku a pořád nic. „Co si tu počneme? A co doma? Jistě nás všichni hledají!“ Dostali jsme strach. Setmělo se, jen naše kniha vydávala stále to zvláštní světlo. Napadlo mě přečíst zaříkadlo pozpátku. Znovu se zablesklo, my najednou seděli ve staré kůlně u Toníka na zahradě a pořádně jsme si oddechli. Nebýt červeného kouře v lahvičce, asi bych si myslela, že se mi to všechno jenom zdálo. Toník mi vytrhl lahvičku z ruky a otevřel ji. Červený kouř se vyvalil ven, zahalil celou kůlnu, a když se rozplynul, kniha již nesvětélkovala. Bylo po čarování! Toník mi knihu daroval. Mám ji doma v knihovně.

Pokaždé, když se na ni podívám, objeví se mi před očima ten tajuplný barevný svět a když ji otevřu, cítím tu malinovou vůni a z dálky slyším cinkot zvonečků.

Tajemný knihovník

Čestné uznání v kategorii 5. tříd - **Adriana Scholzová**

Jednou paní učitelka rozhodla: „*Děti, půjdeme do knihovny.*“ Všichni začali jásat a seřazovat se do dvojic. Jakmile vyšli ze šatny, paní učitelka je začala počítat. „*Jsme všichni!*“ Zavelela a šlo se. Došli do knihovny a začali si vybírat knihy. Anička si vybrala o morčeti, Jirka o tajemném hradu, ale Anežka si nevybrala nic.

Anežka byla jedna z nejlepších žaček a vždy si vybrala nějakou knihu. Ale dnes si nevybrala ani jednu. Bylo to zvláštní. Paní učitelka zvolala: „*Děti, za 10 minut půjdeme zpět do školy.*“ Anežka se podívala na knihu s fialovým hřbetem a rychle ji vytáhla. Otevřela první stránku – nebylo tam jediné písmeno, vůbec nic. Rozhodla se tedy, že zajde za knihovníkem. Přišla a řekla: „*Dobrý den, chtěla bych se zeptat, co je toto za knihu?*“ Knihovník se ni podíval a řekl tajemně: „*Hmm, tuhle knihu jsem tu ještě neviděl. A kdepak si ji našla?*“

„*Na policiče s písmenem B.*“

Knihovník knihu otevřel a vykulil oči. „*Vždyť tam není nic napsáno! A chceš si ji půjčit?*“ zeptal se. Anežka se zamyslela a odpověděla: „*Ano, chci.*“

Jakmile došla ze školy domů, vzala lupu a utíkala do pokoje. Bedlivě knihu prozkoumala, ale vůbec nic nenašla. Najednou dostala nápad. Vzala svíčku, zapálila ji a list nad svíčkou chvíli podržela. A co se nestalo. Začala se jí tam objevovat první tajná písmenka, ze kterých vyčetla:

1. KAPITOLA - DĚTI, KTERÉ NOSÍ BRÝLE. Anežka začala pozorně číst. Psalo se v ní o dětech, které jsou smutné, když se jim ostatní posmívají, že nosí brýle. Oni za to nemůžou. 2. KAPITOLA - DĚTI, KTERÉ MAJÍ ROVNÁTKA. V té se psalo o dětech, které jsou také smutné, když se s nimi ostatní děti nebaví, protože s rovnátky šišljají. Řekla si tedy, že zítra zajde za kamarádkou Jůlinkou a společně tu záhadu prozkoumají.

Druhý den vše Jůlince pověděla, ta byla nápadem nadšená a po škole spěchaly do knihovny. Šly se podívat do oddělení B, kde tu záhadnou knihu Anežka našla. Pečlivě vše prozkoumávaly, ale žádnou stopu neobjevily. Zklamaně odcházely. Vtom uviděly knihovníka ve dveřích: „*Proč odcházíte tak smutné? Našly jste vše, co jste potřebovaly?*“ Anežka odpověděla: „*Hledaly jsme stopy k záhadné knize bez písmen, kterou jsem si u vás půjčila.*“ Když knihovník viděl, jak jsou holky zklamané, řekl. „*Já vám něco prozradím. Když k nám přijdou děti ze školy, všímám si, jak se některé chovají ke svým spolužákům. Proto jsem se rozhodl, že o tom napíšu tajně knihu. A myslel jsem si, že by si z toho někdo vzal ponaučení.*“ Anežka a Jůlinka radostně vykřikly. „*To je skvělé!*“ A s knihovníkem se domluvily, že knihu budou psát společně. Už si ji přečetlo spousta dětí, které se ke svým spolužákům začaly chovat pěkně a kamarádsky. Děvčata a pan knihovník se domluvili, že knihu nazvou **BEZVADNÉ DĚTI Z BÍLOVECKÝCH ŠKOL.**

Slepené stránky

Čestné uznání v kategorii 5. tříd - **Abigail Mojová**

Jednoho krásného dne, na mé desáté narozeniny, jsem dostala knihu.

Hned v ten den jsem si ji začala číst.

Knížka se jmenovala UPÍŘÍ STORKY a měla 285 stran.

Velmi moc mě zaujala.

Přečetla jsem ji asi za tři hodiny, ale vrtalo mi hlavou, proč jsou přesně uprostřed knížky dvě strany slepené. Ale protože už bylo pozdě večer, šla jsem spát.

Přesně o půlnoci jsem se vzbudila a ta má nová kniha se jako kouzlem vznášela. Najednou se otevřela přesně uprostřed, kde se odlepily ty dvě slepené stránky, a z té knihy vystoupila taková podivuhodná stvoření. Nejprve jsem nevěděla, co jsou zač, ale najednou jsem je poznala! Byly to postavy z té knihy. Malý Vítek upír a jeho tatínek Josef s jejich malým psonetopýrem Beadosem.

Ze začátku jsme nebyli moc dobří kamarádi, ale po čase jsme se už kamarádili. Jediným problémem bylo, že se v jednu hodinu ráno museli vrátit do slepených stran. Bylo mi to líto, takže jsem počkala do další půlnoci.

Když zase vystoupili z knihy, zeptala jsem se Vítky: „Šlo by to nějak zařídit, abyste se pořád nemuseli vracet v jednu hodinu do knihy?“

Vítek mi řekl: „Šlo, ale musela bys najít ilustrátora k této knize, aby ti řekl jak.“

Našla jsem ilustrátora a zeptala se ho.

Řekl mi, že když postavy vystoupí z mé knihy, ztratí v knize všechny své portréty, a proto musím všechny portréty domalovat na své místo po celé knize. Další den o půlnoci opět vystoupili z knihy a já vše domalovala. Beados, Josef a Vítek se mě ptali: "A kde teď budeme bydlet?" Já jsem to měla už všechno dávno vymyšlené. Řekla jsem jim: "No přece ve sklepě!"

Radovali se, že mají všichni, kde bydlet a já se radovala s nimi.

Rej postaviček z knih

Čestné uznání v kategorii 5. tříd - **Tomáš Popp**

Jednou nám dala paní učitelka domácí úkol, abychom přečetli nějakou knihu. Já jsem si vybral Zlatovlásku. Hned po škole jsem si zašel do knihovny, abych nezapomněl. Když jsem přišel domů, hned jsem začal číst.

Jenomže se stalo to, že se mi tam objevil Rumcajs, jak krotí Holdegróna. Když tam skočil, divil jsem se, protože jsem se těšil na Zlatovlásku. Podíval jsem se na obal a bylo tam napsáno - Zlatovláška. Hlava mi to nebrala.

Nakonec jsem usoudil, že to byla nějaká mýlka. Poté jsem otočil na další stranu a byla tam chytrá kmotra liška, jak se snaží ukrást ryby. To je snad hloupý vtip. A když vám řeknu, že ty postavičky chodily a mluvily. Na to nemám slov.

Po knize mi tam létal Bob a Bobek ve svém klobouku a pejsek s kočičkou pekli svůj dort.

A když jsem otočil na další stranu, viděl jsem Emanuela, jak si bere Makovou panenku, poté jsem se jich zeptal: „*Co tu máte?*“

Nejdříve nereagovali, ale pak: „*Zlatovláška tu dnes není, někde odjela, takže tu máme rej,*“ odpověděla mi Maková panenka. Ale jak domluvila, tak mi někdo říkal: „*Vstávej, jdeš do školy.*“

Když jsem otevřel oči, stála přede mnou mamka a knížku jsem měl vedle hlavy. Jak jsem mamku poslouchal, tak mi říkala, že jsem tu knihu ani neotevřel. Prý se mi to jen zdálo.

Takže ve škole mám velký průšvih.

Proč neexistuje kouzelný pes?

1. místo v kategorii 6. tříd - Radoslav Bialík

Budu Vám vyprávět příběh na téma KNIŽNÍ ZÁHADY, který se celý odehrál v době, kdy jsem byl žákem 2. třídy a chodil jsem v té době do školy na Komenského ulici v Bílovci.

Vždy mám velmi rád chvíle, kdy mi moji rodiče čtou pohádkové nebo dobrodružné knihy a vypráví různé příběhy, které se někdy staly nebo jsou, jak dnes již vím, zcela vymyšlené. Pozorně je poslouchám a představuji si, že v těch příbězích vystupuji. Jednou jsem se také já sám začel do pohádkové knížky, která byla pěkně ilustrovaná a bylo v ní popisováno velké přátelství mezi člověkem a zvířetem.

Hlavním hrdinou knihy byl starší pán, který žil v malém domě zcela sám na samotě u velkého lesa a jediným jeho kamarádem byl malý pejsek. Byl to bílý maltézský pes, který slyšel na jméno Filip. Pán se svým psím kamarádem trávil všechnen čas a zažívali spolu spoustu dobrodružných věcí. Knížku jsem četl vždy po večerech před spaním a pak se mi docela často o hrdinech knihy ve svých snech zdálo a také jsem si představoval, jak si se zvířecím hrdinou hraju já sám. Filípek totiž nebyl jen obyčejný pes, ale byl také trochu kouzelný.

Když ho totiž jeho pán podrblal 3x nad levým ouškem, tak se mu splnilo nějaké jeho přání. To se mi líbilo ze všeho nejvíc a vždy jsem po rodičích takového kouzelného pejska chtěl. Věřil jsem tomu, že co bylo napsáno v knize je pravda, a tak jsem zatoužil po kouzelném pejskovi. Rodiče mi přání vyplnili a koupili mi pejska, který byl bíle zbarven jako ten v knížce, a já mu dal také jméno Filípek.

Už od malička jsem se ho snažil pořádně vycvičit. Hráli jsme si spolu na naší zahradě u domu s míčem a chodili na pravidelné procházky do lesa. Vždy na mě čekal, až se vrátím ze školy a budeme si spolu hrát. Pořád jsem musel myslet na toho pohádkového pejska z knihy, který umí splnit různá přání. Samozřejmě, že jsem ho, když jsme byli sami, zkoušel drbat a to nejen nad levým ouškem, ale i nad tím pravým, a tiše mu šeptal svá přání, ale nějak to nefungovalo. Tenkrát jsem tomu věřil, že se takové věci mohou stávat a že může existovat i kouzelný pes, ale když to nefungovalo, byl jsem z toho trochu smutný.

Celé této knižní záhadě s kouzelným psem jsem porozuměl o pár let později a pochopil jsem, že se záhadami se můžeme setkat jen v pohádkách nebo v různých knihách, ale v životě se s kouzelným pejskem nesetkáme.

Jsem rád, že v knihách se záhady vyskytují i nadále a vždy si o nějaké z nich rád přečtu.

Kniha se symboly

2. místo v kategorii 6. tříd - František Kovačič

Kdysi dávno žil v knihovně starý, ale moudrý knihovník. Věděl o všech knihách, co v knihovně měli, a také je všechny četl. Když se jednou vracel zpátky domů, všiml si, že mu cosi čouhá z brašny, kterou nesl přes rameno. Byla to zvláštní kniha s podivnými symboly na hřbetu. Řekl si, že mu do té brašny musela spadnout v knihovně. Vrátil se tedy, aby vše urovnal, ale hned, jak otevřel dveře, málem mu vypadly oči z důlků.

„*Všechny knihy jsou pryč!*“ zoufale zaúpěl. Nikdo ho však neslyšel, neboť v budově nikdo tak dlouho nezůstával. V žádné z polic knihovny nezůstal ani jeden výtisk. Knihovník chtěl běžet domů a zavolat policisty, aby jim sdělil tu nešťastnou novinu. Zatáhl za kliku ale ouvej. Dveře byly zamčené. Knihovníkovi to bylo divné. „*Vždyť jsem nezamykal.*“ Hledal klíče po kapsách, nemohl však vůbec nic najít. „*Hergot,*“ zanadával a kopl do dveří. „*Tu zatracenou knihu mi byl čert dlužnej.*“ Už přestal věřit tomu, že klíče najde, začal si hledat dobré místo ke spaní. Když zašel za roh skříně s knihami, málem se mu zastavilo srdce. V růžku místnosti seděl prťavoučký gremlin. Opravdu skutečný gremlin.

„*Kdo proboha jsi a co tu děláš!*“ Malinký gremlin si nejdříve upevnil prťavoučký opasek, který měl nasazený těsně pod velkým kulatým bříškem. Poté se podrbal svou dlouhou rukou na hlavě. Žádného slova však nepronesl a klidně vystrašeného knihovníka odstrčil. Poodešel ke dveřím, máchnutím ruky je otevřel a řekl: „*Tudy!*“ Vystrašený knihovník si otřel čelo, šel ke dveřím, dodal si odvahy a pronesl neklidně: „*Proč tu jsi?*“ „*Mé jméno zní Prsk a každou noc se tu již po tři sta let zjevují.*“ Poté ukázal na dveře a řekl ještě ostřejším hlasem: „*Tudy!*“ „*A proč?*“ zeptal se knihovník. „*To kvůli té knize, kterou máš v brašně, ta oživuje všechny stvoření, které čtenáři nemají rádi. Každý z nás straší v jiné knihovně po celém světě. Naším prokletím je, že každou noc musíme přečíst všechny knihy, co v regálech mají, a ráno je do regálů zase vrátit.*“

Knihovník měl čtení rád, a tak si jen pomyslel, že to je celkem pěkný trest. Gremlin mu nahlas oponoval: „*Některé jsou opravdu přříšerné čtení za trest. Ale teď už musíte jít.*“ Postrašeného knihovníka ovšem napadla zlá myšlenka. Kvůli vidině zisku šla jeho moudrost stranou. Kdyby měl v knihovně skutečného gremlina, dveře by se netrhly. Sáh po čepici a gremlina se do ní pokusil chytit. Ten však uhnul. „*Vy lidé jste tak zlí, myslíte jen na sebe a osudy jiných vás nezajímají.*“ Poté luskl prsty a zmizel. Knihovník ucítil tupou ránu v zátylku a omdlel. Probudil se ráno ve své posteli. Hned, když vstal a uvědomil si, co se stalo a běžel do knihovny. Všechno bylo ale v pořádku. Knihy v policích, podlaha bez jediné skvrnky, jen magická kniha nikde. „*Nemohl to být jen sen?*“ říkal si. Ale jedno bylo přeci jen jiné. Na té čepici, kterou chtěl gremlina chytit, zůstala vypálena černavá díra. Vše se za chvíli vrátilo do normálu a on už gramlina nikdy neviděl. Od té doby se však už nikdy neodvážil jít do knihovny v noci...

A vám to bez pana Andersena také nedoporučuji. ☺

Příběh o knize

3. místo v kategorii 6. tříd - **Václav Rusek**

Jednoho dne jsme se s kamarády vydali do lesa. Postupovali jsme pořád hlouběji. Najednou jsem spatřil v mechu pět hřibů hned u sebe. Posbíral jsem je, ale protože kluci šli pořád dál, tak se to stalo. Já se ztratil! „Haló, kde jste, haló,“ volal jsem na kamarády, ale nikdo se neozýval. Najednou jsem uviděl dutý pařez. Při bližším ohledání jsem zjistil, že je v něm ukryta kniha.

Vytáhl jsem ji, ale byla celá vlhká. Opatrně jsem ji otevřel a četl: „*Poklad bíloveckého zámku.*“ Udivil jsem se. V knize jsem spatřil obrázky a text o stavbě zámku, o původních majitelích a o životě na zámku vůbec.

Na druhé straně knihy stálo: „*Poklad leží ve sklepení.*“

A také tam byl kousek rudého skla a vedle něj bylo připsáno: „*Není sklo jako sklo.*“

Zavřel jsem knihu.

Najednou příběhli kamarádi a ptali se mě, kde jsem byl. Vyprávěl jsem jim o hříbech a pařezu, o knize a o sklu, a protože se už stmívalo, rychle jsme utíkali domů.

Druhý den, hned po škole, jsme spěchali do zámku. Měli jsme štěstí! Probíhala zde zrovna výstava obrazů, a tak jsme se dostali dovnitř. Propířili jsme se nepozorovaně do sklepení. Už nevím, koho z nás to napadlo podívat se přes rudé sklo, ale sotva jsem přiložil ten kousek čarovného skla k oku, uviděl jsem takovou malou zrezivělou kliku. Dal jsem sklo pryč a klika tam nebyla. „*Divné,*“ řekl jsem a podal sklíčko kamarádům, ať se také podívají. I oni viděli to, co já. Znovu jsem se koukl přes sklo, natáhl jsem ruku a chytil za kliku. Ta zaskřípala a otevřela dveře, ke kterým byla přikována. Vešli jsme do místnosti a nevěřili svým očím. Tolik krásných věcí, šperků, obrazů, stříbrného nádobí, zbraní, šatů a nábytku jsme neviděli za celý život!

A od té doby se můžeme zajít podívat do zámku a představit si, jak se kdysi žilo rodu Sedlnitzkých v Bílovci.

Návštěva ze země Kniha

Čestné uznání v kategorii 6. tříd - **Sára Timořová**

Jednoho zcela obyčejného dne se Petra rozhodla, že svou starou, oblíbenou knížku z dětství daruje do knihovny, aby si ji mohli stejně vášniví čtenáři, jako je ona sama, vypůjčit. To ale ještě vůbec netušila, co se bude dít.

Když vešla do knihovny, stydlivým hláskem řekla: „Dobrý den, já bych se chtěla zeptat, jestli byste neměli zájem o tuto moji starou, ale docela zachovalou knížku.“ Stará a milá knihovnice se usmála a ještě, než do knihy nahlédla, radostně zvolala: „Víš, děvče, my si tady u nás takových dárců velice vážíme.“ A Petra na to: „To je maličkost, já jsem moc ráda, že jsem vám udělala takovou radost.“ Když se už Petra chystala odejít, paní ji zastavila a řekla: „Ještě jednou moc děkuji a vezmi si něco na zub. Tady je ještě pár drobných, co jsem vyhrabala v peněžence.“ „Ale není vůbec za co, čokoládku si vezmu, ale drobné si nechte, vy je potřebujete víc než já.“

Když Petra vyšla z knihovny, rozbalila obal čokolády a s chutí se zakousla. V tom vyběhla stará paní z knihovny a vykřikla: „Holčičko, takhle si utahovat z lidí, že se nestydíš“. Stařenka hodila Petře její knížku a ještě jednou výhružně zařvala: „A už tě tady nechci vidět.“ Petra vůbec nevěděla, co se stalo a proč se na ni stařenka tak zlobila. Po návratu domů položila knihu na stůl, lehla si na postel a povzdychla si: „Ale já jsem to vážně nemyslela špatně. Co mohlo tu paní tak naštvat?“

Pomaloučku natáhla ruku ke stolu, uchopila knížku a nahlédla na stranu 12. Ale tentokrát tam neviděla krásný obrázek Maxipsa Fíka a Áju sedící na jeho hřbetě - stránka byla úplně čistá. Petra udiveně prolístovala knihou, ale v té nebylo jediné písmenko, ani jediný obrázek. Hodila knihu pod postel. Najednou se ozvalo: „Jau, to bolí pozor, tam nahoře.“ Petra vykulila oči a zvědavě se pod postel podívala. Stál tam docela malý Maxipes Fík a droboulinká Ája. Petra vyběhla s výskotem z pokoje do kuchyně za maminkou. Jen co popadla dech, spustila: „MAMI, MAMI, v pokoji jsou strašidla, je tam docela malý Maxipes Fík a droboulinká Ája.“ Maminka na to: „Ale zlatíčko, pust' si televizi a buď ticho, tatínek spí.“ Petra ale trvala na svém: „MAMI, MAMI, posloucháš mě vůbec?“

„Petro, řekla jsem ticho!!!!“

Petra se s povzdechem přesunula do pokoje a znova se podívala pod postel. Stále tam stál Fík a Ája, která řekla: „Čau, já jsem Ája a to je Fík, pocházíme ze země Kniha a teď bych ti z dovolením o ní něco řekla - takže vydalo jí nakladatelství Mafin, má 122 stran a 22 kapitol. Teď nám o sobě něco řekni ty.“ „No, klidně, ale určitě to nebude tak zajímavé, jako to vaše. Já pocházím z planety Země světadíl Evropa, země Česko, vesnice Bravantice, okres Nový Jičín, ulice Přírodní, číslo popisné 252 a mé jméno je Petra Nováková.“ Už se tolik nebála, tak se zeptala „A kde se tu berete, neměli byste být v knize a sloužit ke čtení?“ „To bys nám musela pomoci vrátit se, nám pomůže jenom lektvar z žabího hlenu, odvaru muchomůrky zelené a bobkového listu.“ Petra se zamyslela a řekla: „Bobkový list má maminka v kuchyni a to ostatní tajně najdeme ve školní přírodovědné laboratoři.“

Druhý den vzala Petra Áju a Fíka do školy. O velké přestávce se všichni vplížili do přírodovědné laboratoře, vzali potřebné věci k uvaření lektvaru. A ten potom doma udělali. Nejprve to všechno hodili do hrnce se studenou vodou a nechali povařit. Petra ho potom nalila do malinkých kalíšků a Ája a Fík ho vypili. Než se vrátili zpátky do knihy, Petra jim řekla:

„Bude se mi po vás stýskat a kdyby se vám někdy povedlo dostat se zase na zem, tak se určitě stavte.“

I knihy mají duši

Čestné uznání v kategorii 6. tříd - Marie Pospíšilová

Jmenuji se Eva a pracuji v jednom bíloveckém knihkupectví. Svou práci mám ráda, ale nikdy bych neřekla, že se mi stane něco tak zvláštního a strašidelného jako v ten osudný večer.

V ten den jsem byla v práci sama. Zákazníci přicházeli a odcházeli, já jim pomáhala vybírat knížky. Byl to celkem normální den v práci. Tedy až na to, co se stalo večer po zavírací době. Uklízela a rovnala jsem knížky v regálech. Všechno se zdálo být normální, ale vždy, když jsem prošla kolem jednoho regálu, uslyšela jsem tiché fňukání. Nevěnovala jsem tomu moc pozornosti, myslela jsem, že to je jen vítr prodírající se škvírami v oknech, nebo že se pokazilo topení. Když už jsem měla všechno hotové, oblékla jsem se a vyrazila domů. Cestou jsem se nemohla zbavit pocitu, že mi něco chybí. Doma jsem trochu pouklízela, uvařila si večeři a pustila si zprávy. *„Na Ostravsku dnes teplota překročila nejvyšší rekord pro měsíc únor za posledních deset let. Meteorologové naměřili neuvěřitelných 19,2 stupňů Celsia.“* Když zprávy skončily, šla jsem umýt nádobí. Vtom jsem si uvědomila, že je sedm hodin a já jsem slíbila rodičům, že zavolám. Jenže jsem nemohla najít mobil. Po půlhodině hledání jsem usoudila, že jsem ho nechala v práci, a tak jsem se oblékla a vydala se zpátky do knihkupectví.

Odemkla jsem, odložila si věci a začala mobil hledat. Byl za pultem. Pak jsem ale uslyšela podivný hluk, jako kdyby něco padalo na zem. Šla jsem se podívat, co to je. Trochu jsem se bála, ale myslím, že to na mě nebylo moc znát. Pro jistotu jsem však cestou popadla deštník, který visel na věšáku. S deštníkem v ruce, nachystaná někoho vzít po hlavě, jsem došla až k tomu podivnému ufňukanému regálu. *„No tohle!“*

Některé knihy ležely na zemi, další padaly, nebo se padat chystaly. Chvíli jsem stála, jako bych se tím deštníkem udeřila sama. Pak jsem uslyšela někoho, nebo něco plakat. Vycházelo to zpoza regálu. Srdce mi bušilo tak silně, že div nevyskočilo. Pomalu jsem se k regálu přiblížila. Úplně vzadu, za všemi knihami, se něco krásně lesklo. Byla to stará zaprášená kniha. Vyndala jsem ji a pohládila po obálce ve snaze setřít prach. Plakání ustalo. Sfoukla jsem poslední zbytky prachu. Žádný název ani jméno autora tam nebylo. Byla to jen zlatá kniha. Začala jsem v ní listovat. Byla psána staročeštinou. *„Páni, rok vydání 1842!“* zvolala jsem udiveně. Pak jsem ji krásně naleštila a postavila tak, aby byla všem na očích. Od té doby už neslycháme žádné fňukání a plakání.

A já jsem přesvědčená, že i knihy mají svou duši.

Mapa v knížce

Čestné uznání v kategorii 6. tříd - **Jan Schmid**

Brzy ráno jsem vstal a šel do školy. Po skončení vyučování jsem navštívil novou knihovnu. Tam mě zaujala dobrodružná knížka, kterou jsem si odpoledne přečetl až do konce. Vyprávěla o putování kamarádů středověkým městem. Když jsem ji dočetl, nemohl jsem spát, ale přece jen jsem usnul.

I ve snu jsem myslel na děj knihy. Zdálo se mi, že se vše odehrávalo v Bílovci! Došel jsem na Cvrček a pak jsem se rozhlédl, jestli neuvidím nějakou stopu. Šel jsem do lesa ke skalám. Bylo to nebezpečné. Když jsem dorazil dolů, uviděl jsem vystrčený kámen. Bouchl jsem do něj a on se otevřel. Za ním se ukrývala jeskyně, ale bál jsem se do ní vejít, protože jsem neměl světlo. Pak jsem si vzpomněl, že můj mobil má baterku! Zapnul jsem ji a pokračoval. Jeskyně byla strašně úzká. Když jsem došel na její konec, uviděl jsem pokoj ve tvaru obdélníku. Viselo tam brnění rytíře a další starobylé cenné předměty, dokonce i malá truhlička na sloupu. Podíval jsem se do ní a našel kus mapy s klíčem, se kterým jsem otevřel protější dveře. Za nimi se objevil tunel. Vlezl jsem do něj a dostal se až do zámku. Nikdo v něm nebyl, ale musel jsem si dát pozor, co kdyby náhodou?

Ve třetím patře visela skříňka s hasicím přístrojem. Otevřel jsem ji a našel ukrytý papírek, na kterém bylo napsáno, kudy dál. Podle návodu jsem došel až ke Střelnici. Ke strmé skále se zarostlým vchodem. Otevřel jsem dveře a šel dál. Objevil jsem se v Údolí mladých u další skály, pak jsem šel k přehradě, kde jsem našel další plánec trasy. Řídil jsem se podle něj a směřoval k Penny a blízkému autobazaru, kde jsem našel další mapu. Zavedla mě na místo, které jsem neznal.

Vidím dům. Vůbec nevím, že tu stojí. Domem vede dlouhá cestička. Myslím na chlapce z knížky. Co zde asi objevím? Snad poklad? Náhle tma a já nic nevidím! Z velké dálky slyším zvonění. Stále sílí. „Crrrrr!”

Probouzím se a začínám chápat, že má dobrodružná cesta podle knížky byla jen snem a já se budu zase chystat do školy.

O židovském chlapci

Čestné uznání v kategorii 6. tříd - **František Hubáček**

Jako malému chlapci mi maminka četla před spaním pohádky. Měl jsem rád strašidelné příběhy, schoval jsem se pod peřinu, až mi jenom nos vykukoval a čekal, jak celý příběh dopadne. Chtěl bych vám napsat příhodu, která se mi stala.

Mám doma knihu Pražské pověsti od pana Cibuly, jsou v ní příběhy našeho hlavního města ze středověku, některé jsou k smíchu, jiné hrůzné, další smutné.

Můj bratr studoval v Praze, jezdili jsme s rodiči za ním pravidelně, a vždy jsme tuto návštěvu spojili s prohlídkou určité části Prahy. Tak jsme se také dostali do uliček kolem Staronové synagogy, která stojí uprostřed bývalého židovského města. Bylo tam hezky a já jsem si vzpomněl na pár příběhů z mé knihy, třeba o moudrosti a dobrých skutcích rabína Löwa, o Golemovi apod. Když jsme přišli na židovský hřbitov, zaujaly mě náhrobky malých dětí, o kterých jsem četl pověst, že zemřely na mor při jedné z morových ran, které se kdysi prohnaly Prahou.

Chodil jsem po hřbitově a vzpomínal, o čem pověst byla. Ano, byla to jedna z těch, u které jsem se hodně bál. Vybavil se mi rabín, který nevěděl, jak odvrátit morovou ránu, tak poručil svému žáku, aby vzal v noci jednomu chlapci rubášek. Děti totiž v noci vstávaly z hrobů a hrály si na hřbitově. Žák chlapci o půlnoci rubášek vzal a donesl ho rabínovi, pak čekali, až si pro něj chlapec přijde. Přiběhl s pláčem, ale když jim řekl, že mor přišel do Prahy, protože dvě ženy zakopaly novorozené dítě ve sklepě, vrátili mu rubášek a chlapec zase utíkal zpátky na hřbitov. Mor od té doby začal z židovského města ustupovat.

Bylo to tajemné a já přemluvil rodiče, abychom se vydali najít dům se džbánem na průčelí, kde se stal ten hrozný čin, který popsal autor ve své knize. Chvilku jsme chodili uličkami, začínalo se šerit a tatínek se chtěl vrátit zpátky, když najednou jsem na konci ulice zahlédl židovského chlapce v bílé košili a s čepičkou na hlavě. Měl asi tolik let jako já a díval se na mě. Rozběhl jsem se za ním, ale kluk byl rychlejší a než jsem se stačil cokoli zeptat, zmizel mi. Nevím, kde se ztratil, ale já jsem najednou stál u žlutého domu, rozhlížel jsem se kolem, a když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem v průčelí nenápadný, mnohokrát opravovaný a barvou přetřený džbán. Bylo mi divné, proč ten kluk utekl, ale teď jsem věděl, že mi chtěl ukázat ten dům č.385, kde se stal smutný příběh, který přivedl do Prahy černou smrt.

Spěchali jsme s rodiči na metro, už se stmívalo, ale já jsem dlouho do noci nemohl usnout, pořád jsem měl před očima ty smutné oči kluka. Naši říkali, že to byla náhoda, ale já vím, že to byl ten malý chlapec, kterému rabín a jeho žák vzali rubášek.

Trochu mi ho bylo líto.

